

РЕЙ БРЕДЪРИ МАРС Е РАЯТ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Корабът се спускаше от космоса. Спускаше се от звездите и черните скорости, от блестящите движения и безмълвните космически простори. Бе нов; имаше огън в тялото и хора в металните си клетки; и се движеше в пълна тишина, огнен и жежък. Вътре в него имаше седемнадесет души заедно с капитана. Тълпата в Охайо бе крещяла и махала нагоре към слънцето, а ракетата бе разцъфнала в огромни цветя от горещина и цвят и се бе завтекла в космоса на *трета* експедиция до Марс!

Сега корабът с метална точност забавяше скорост в горните слоеве на марсианската атмосфера. Все още бе символ на красота и сила. Бе прелетял през среднощните води на космоса като блед морски левиатан; бе минал покрай древната Луна и се бе понесъл към нищото, следвано от друго нищо. Хората вътре един по един се бяха изтощавали, мятаха се насам-натам, бяха боледували и оздравявали. Един бе умрял, но бяха останали шестнадесет други и сега лицата им се притискаха в дебелите стъкла на люковете, загледани как Червената планета се втурва нагоре към тях.

— Марс! — извика навигатор Лъстиг.

— Милият Марс! — каза археологът Самюъл Хинкстън.

— Ами да — каза капитан Джон Блек.

Ракетата кацна на покрита със зелена трева поляна. Насред нея се виждаше железен елен. По-нататък се издигаше висока кафява викторианска къща, притихнала на слънцето, цялата покрита с волути и рококо, с оцветени в синьо, розово, жълто и зелено стъкла на прозорците. На верандата имаше мъхнато мушкато и стара люлка, окачена на тавана, полюшваше се на лекия ветреца. Къщата бе увенчана с купол с ромбовидни панели арматурно стъкло и островърх покрив! През предния прозорец можеше да се види стойка за ноти с лист в нея, заглавието на песента беше „Прекрасен Охайо“.

Малкото градче, зелено и притихнало в марсианската пролет, се простираше във всички страни около ракетата. Имаше бели и изградени от червени тухли къщи, вятърът шумолеше във високите брястове, кленове и кестени. Издигаха се църковни кули с безмълвни златни камбани в тях.

Мъжете в ракетата наблюдаваха всичко това. После се спогледаха и отново се обърнаха навън. Хванаха се един друг за лактите, сякаш внезапно останали без въздух. Лицата им преbledняха.

— Проклет да съм — прошепна Лъстиг и разтри лице с изтръпналите си пръсти. — Проклет да съм.

— Не може да бъде! — възкликна Самюъл Хинкстън.

— Боже мой — каза капитан Джон Блек.

Обади се химикът.

— Сър, атмосферата е рядка. Кислородът обаче е достатъчно. Безопасно е.

— Значи ще излезем — каза Лъстиг.

— Чакай малко — обади се капитан Джон Блек. — Откъде да знаем какво е това?

— Това е малко градче с рядък, но годен за дишане въздух, сър.

— Малко градче като земните — обади археологът Хинкстън. — Направо невероятно. Не може да бъде, но ето че го има.

Капитан Джон Блек го погледна нехайно.

— Хинкстън, смятате ли, че цивилизациите на две планети могат да се развиват с еднаква скорост и по един и същи начин?

— И през ум не би ми минало, сър.

Капитан Блек застана до илюминатора.

— Вижте само. Мушкатото. Специализирано растение. Точно тази разновидност е позната на Земята само от петдесет години. Помислете си само за хилядите години, необходими за развиването на едно или друго растение. После ми кажете има ли логика марсианците да имат — първо, прозорци с витражи; второ, куполи; трето, веранди с люлки; четвърто, инструмент, приличащ на пиано и най-вероятно *представляващ* пиано; и пето, погледнете по-внимателно през този далекоглед и ми кажете, възможно ли е някой марсиански композитор да е издал музикално парче на име „Прекрасен Охайо“? Което ще рече, че на Марс има река на име Охайо!

— Капитан Уилямс естествено! — извика Хинкстън.

— Какво?

— Капитан Уилямс и тричленният му екипаж! Или Натаниъл Йорк и партньорът му. Това обяснява всичко!

— Това не обяснява абсолютно нищо. Доколкото успяхме да разберем, ракетата на Йорк е експлодирала в деня на кацането на Марс и капитанът и партньорът му са загинали. Що се касае до Уилямс и хората му, корабът им експлодира на втория ден след пристигането. Поне тогава прекъснаха радиосигналите им. Ако бяха останали живи,

щяха да се свържат с нас. А освен това експедицията на Йорк бе само преди година, а капитан Уилямс и хората му са кацнали някъде през миналия август. Ако приемем, че са все още живи, щяха ли да успеят дори с помощта на някакви блестящи марсианци да построят такова градче за това време, при това и да го докарат да изглежда *старо*? Само се огледайте — та това градче си стои тук най-малко от седемдесет години. Вижете дървения стълб на верандата, вижете дърветата — всичките са на по поне сто години! Не, това не е дело на Йорк или Уилямс. Нещо друго е. Не ми харесва. И няма да изляза от кораба, докато не разбера какво е.

Лъстиг кимна.

— Освен това Уилямс и хората му, а и Йорк също, са кацнали на *обратната* страна на Марс. Специално взехме мерки да кацнем именно от *тази* страна. Чудесен избор. За всеки случай, ако случайно някое враждебно марсианско племе е убило Йорк и Уилямс, инструкциите ни бяха да кацнем в по-отдалечен район, за да избегнем нова подобна катастрофа. И затова сме тук — в област, която, доколкото знаем, дори не е била виждана от Уилямс и Йорк.

— По дяволите! — възкликна Хинкстън. — С ваше разрешение, сър, искам да ида в града. Може пък и да *има* сходни модели в мисленето и в развитието на цивилизациите на всяка планета в Слънчевата система. Може да се намираме на прага на най-голямото откритие в областта на психологията и метафизиката!

— Предпочитам да изчакам — отвърна капитан Джон Блек.

— А може пък да сме изправени пред феномен, който за първи път да доказва недвусмислено съществуването на Бог, сър.

— Има мнозина, които си вярват и без да са им нужни подобни доказателства, господин Хинкстън.

— И аз самият съм сред тях, сър. Сигурно е обаче, че градче като това не може да се появи без божествена намеса. Вижете само *подробностите*. Изпълват ме с такива чувства, че не зная дали да се смея, или да плача.

— Тогава не правете нито едното, нито другото. Поне докато не разберем срещу какво сме изправени.

— Срещу какво ли? — намеси се Лъстиг. — Срещу нищо не сме изправени. Хубаво тихо зелено градче, подобно на онова старовремско място, където съм роден. Харесва ми.

— Кога сте роден, Лъстиг?

— През хиляда деветстотин и петдесета, сър.

— А вие, Хинкстън?

— През петдесет и пета, сър. В Гринъл, Айова. Чувствам се съвсем като у дома тук.

— Хинкстън, Лъстиг, бих могъл да съм баща и на двама ви. На осемдесет съм. Роден съм през хиляда деветстотин и двайсета в Илинойс и благодарение на Божията милост и науката, която през последните петдесет години се научи как да подмладява *някои* старци, сега се намирам на Марс. Не по-уморен от вас, но много по-подозрителен. Това градче изглежда съвсем тихо и спокойно, и толкова прилича на Грийн Блъф, Илинойс, че просто ме плаши. Прилича *прекалено* много на Грийн Блъф. — Капитанът се обърна към свързочника. — Обадете се на Земята. Съобщете, че сме кацнали. Само това. Кажете, че ще им изпратим подробен доклад утре.

— Слушам, сър.

Капитан Блек погледна през илюминатора; лицето му приличаше на лице на четиридесетгодишен мъж, а не на осемдесетгодишен старец.

— Ето какво ще направим, Лъстиг. Вие, аз и Хинкстън ще излезем да погледаме градчето. Другите остават на борда. Случи ли се нещо, махат се оттук. По-добре загуба на трима души, отколкото на цял кораб. Стане ли нещо, екипажът ще може да предупреди следващата ракета. Мисля, че е на капитан Уайлдър и ще излети по Коледа. Има ли нещо враждебно на Марс, следващата експедиция трябва да е добре въоръжена.

— И ние сме въоръжени. Разполагаме с обичайния арсенал.

— Тогава кажете на хората да бъдат нащрек. Да тръгваме.

Тримата слязоха един след друг по стъпалата на кораба.

Беше прекрасен пролетен ден. Една червеношийка бе кацнала на цъфнала ябълка и пееше. Бели като снежинки листенца се посипваха надолу, когато вятърът докосваше зелените клонки; ароматът на цвят изпълваше въздуха. Някъде някой свиреше на пиано и музиката се усиливаше и отслабваше — нежно, приспивно. Песента бе „Прекрасната мечтателка“. Другаде пък от стар изгъркан грамофон със съскане се чуваше „Скитам се по здрач“ в изпълнение на Хари Лодър.

Тримата застанаха до кораба. Загълтаха жадно редкия въздух, после закрачиха бавно, за да не се изморят.

Песента продължаваше да се носи от грамофона.

*О, дай ми юнска нощ,
и лунна светлина, и ти...*

Лъстиг се разтрепери. Самюъл Хинкстън — също.

Небето бе спокойно и тихо, някъде в прохладния гъсталак на някакво дърво се чуваше ромонът на поток. Чу се тропот на конски копита и скърцането на каруца.

— Сър — обади се Самюъл Хинкстън. — Това просто *трябва* да означава, че полетите до Марс са започнали преди Първата световна!

— Не.

— Как тогава ще обясните къщите, желязното еленче, пианото, музиката? — Хинкстън хвана увещаващо капитана за лакътя и го погледна в очите. — Ами ако през хиляда деветстотин и пета е имало хора, които са мразели войната, свързали са се тайно с учени, построили са ракета и са стигнали до Марс...

— Не, Хинкстън.

— Защо? През хиляда деветстотин и пета светът е бил различен. Можели са по-лесно да запазят тайната.

— Но не и толкова сложно нещо като ракета. Не, невъзможно е.

— Преселили са се да живеят тук и естествено къщите им приличат на земните, тъй като са донесли и културата си със себе си.

— И са оцелели през всички тези години? — попита капитанът.

— Да, в мир и спокойствие. Може да са правели няколко курса, за да превозят достатъчно хора за градчето, а след това да се спрели от страх да не бъдат открити. И затова градчето изглежда толкова старомодно. Аз самият не виждам нищо от времето след двайсет и седма, а вие? А може пък космическите полети да са още по-стари, отколкото предполагаме. Може пък да са започнали в някоя част от света още преди векове и да са били пазени в тайна от малцината, които отдавна са дошли на Марс и само от време на време посещават Земята.

— Така казано звучи почти правдоподобно.

— Няма друг начин. Доказателството е пред нас. Трябва само да намерим хора, за да го потвърдим.

Стъпките им глъхнеха в гъстата зелена трева. Миришеше на прясно окосено сено. Капитан Джон Блек усети как въпреки бдителността си започва да изпитва огромно спокойствие. Бяха минали тридесет години, откакто за последно бе посещавал малко градче, и бръмченето на пролетните пчели го омайваше и успокояваше, а свежестта на всичко наоколо бе като балсам за душата му.

Стъпиха на верандата. Дъските глухо кънтяха, докато приближаваха мрежестата врата. На входа на хола имаше мънистена завеса, зад която се виждаше кристален полилей, картина на Максфийлд Париш на стената и удобно кресло в стил Морис. От къщата лъхаше на старинност, на таванско помещение и на нещо безкрайно уютно. Чуваше се звън на лед в кана с лимонада. В кухнята в дъното някой приготвяше студен обяд — денят беше горещ — и си тананикаше тихо и нежно.

Капитан Джон Блек дръпна звънеца.

Откъм хола се чува леки стъпки и пред тях се появи около четиридесетгодишна жена с приятно лице, облечена по начина, по който са се обличали през хиляда деветстотин и девета.

— Какво обичате? — попита тя.

— Молим за извинение — несигурно започна капитан Блек, — търсим... тоест, бихте ли ни помогнали...

Млъкна. Жената го гледаше въпросително с тъмните си очи.

— Ако продавате нещо... — започна тя.

— Не, чакайте! — извика той. — Кой град е това?

Тя го изгледа от глава до пети.

— Какво искате да кажете с този въпрос? Как може да се намирате в един град и да не знаете името му?

Капитанът изглеждаше така, сякаш му се иска да седне под сянката на някоя ябълка.

— Не сме тукашни. Искаме да знаем как този град и вие сте се озовали тук.

— Да не сте преброители?

— Не.

— Всички знаят, че градът е основан през хиляда осемстотин шейсет и осма — каза тя. — Това някаква шега ли е?

— Не, няма никаква шега! — извика капитанът. — Ние сме от Земята.

— От земята? Пръкнали сте се от нея, така ли? — зачуди се тя.

— Не, дойдохме от третата планета, от Земята, с кораб. И кацнахме тук, на четвъртата планета, Марс...

— Това — обясни жената, сякаш говореше на малко дете, — е Грийн Блъф, Илинойс, на континента Америка, заобиколен от Атлантическия и Тихия океан на едно място, наричано свят, а понякога и Земя. А сега си вървете. Довиждане.

И се отдалечи по коридора, като прокара пръсти през мънистената завеса.

Тримата се спогледаха.

— Да избием вратата — каза Лъстиг.

— Не можем. Това е частна собственост. Господи!

Седнаха на стъпалата на верандата.

— Хинкстън, да ти е хрумвало, че може по някакъв начин да сме се отклонили от пътя и по една случайност да сме кацнали обратно на Земята?

— Как е възможно подобно нещо?

— Не знам. Нямам представа. Боже мой, нека помисля.

— Проверяхме всяка миля по пътя — каза Хинкстън. — Хронометрите ни казаха, че сме изминали това и това разстояние. Минахме покрай Луната, прекосихме космоса и ето ни тук. *Сигурен* съм, че сме на Марс.

— Ами ако е станал някакъв инцидент с пространството и времето? — обади се Лъстиг. — Ако сме се изгубили в измеренията и сме се озовали на Земята отпреди трийсет-четиридесет години?

— О, я стига!

Лъстиг отиде до вратата, позвъни и извика към спокойните полутъмни помещения:

— Коя година сме?

— Хиляда деветстотин двайсет и шеста естествено — каза жената; седеше в люлеещия се стол и отпиваше от лимонадата си.

— Чухте ли? — Лъстиг рязко се завъртя към другите. — Хиляда деветстотин двайсет и шеста! Върнали сме се във времето! Това

наистина е Земята!

Лъстиг седна и тримата се оставиха напълно на ужаса и смайването от откритието. Ръцете им потрепваха несигурно на коленете.

— Кой би могъл да очаква подобно нещо — каза капитанът. — Направо не съм на себе си. Как е възможно? Де да можем да вземем Айнщайн с нас.

— Ще ни повярва ли някой в този град? — обади се Хинкстън. — Да не сме се захванали с нещо опасно? Имам предвид времето. Не трябва ли просто да отлетим и да се върнем у дома?

— Не. Не и преди да опитаме друга къща.

Отминаха три къщи и спряха пред малка бяла постройка под един голям дъб.

— Обичам всичко да е възможно най-логично — каза капитанът. — И не вярвам, че сме изяснили нещата. Да предположим, че Хинкстън е прав и космическите полети са започнали преди години. Хората изкарали тук няколко години и започнала да ги мъчи носталгия по Земята. Отначало била лека невроза, после пълна психоза. Заплашваща с лудост. Какво бихте направили като психиатър в такъв случай?

Хинкстън се замисли.

— Ами, сигурно бих преправил марсианската цивилизация по такъв начин, че с всеки ден да заприличва все повече на земната. Ако има начин да се възпроизведе всяко растение, път, езеро, дори и океан, бих го използвал. После чрез някаква наистина масова хипноза бих убедил всички в градче като това, че *наистина* живеят на Земята, а не на Марс.

— Много добре, Хинкстън. Мисля, че вече сме на прав път. Жената в онази къща просто си *мисли*, че живее на Земята. Това пази разсъдъка ѝ. Тя, заедно с всички останали жители на градчето, е пациент на най-големия експеримент в миграцията и хипнозата във вселената.

— Точно така, сър! — възкликна Лъстиг.

— Да! — каза Хинкстън.

Капитанът въздъхна.

— Добре тогава. Стигнахме до нещо. Чувствам се малко по-добре. Всичко изглежда малко по-логично. От приказките за пътуване напред-назад във времето ми се обръща стомахът. А погледнато по този начин... — Капитанът се усмихна. — Е, май ще се окажем доста популярни.

— Дали? — усъмни се Лъстиг. — В края на краищата тези хора са като пилигрими и са тук, защото са искали да се измъкнат от Земята. Може пък да не ни се зарадват особено. Може дори да се опитат да ни прогонят, или пък да ни убият.

— Имаме по-добри оръжия от техните. А сега да пробваме със следващата врата. Хайде.

На средата на градинката Лъстиг спря, обърна се и огледа смълчаната в следобедна дрямка улица. После каза:

— Сър...

— Какво има, Лъстиг?

— Сър, о, *сър*, какво *виждам*... — каза Лъстиг и заплака. Закърши треперещи ръце, на лицето му се изписа почуда, радост и неверие. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще полудее от щастие. Погледна по улицата и се затича, препъваше се неловко, падаше, ставаше и продължаваше напред. — Вижте, вижте!

— Не го оставяй да избяга! — Капитанът се втурна след него.

Лъстиг вече тичаше бързо и крещеше. Зави в един двор на сред сенчестата улица и скочи на верандата на голяма зелена къща с тенекиено петле на покрива.

Блъскаше вратата, крещеше и плачеше. Хинкстън и капитанът го настигнаха. Всички бяха задъхани и пъхтяха, изтощени от гонитбата в редкия въздух.

— Бабо! Дядо! — викна Лъстиг.

На вратата стояха двама старци.

— Дейвид! — извикаха те и се втурнаха навън, запрегръщаха го, тупаха го по гърба и го оглеждаха от всички страни. — Дейвид, о, Дейвид! Толкова време мина! Колко си пораснал, момчето ми. Какъв голям си станал! Как си, момчето ми?

— Бабо, дядо! — хлипаше Дейвид Лъстиг. — Изглеждате чудесно, направо страхотно!

Прегръщаше дребните старци, оглеждаше ги, целуваше ги, прегръщаше ги отново, плачеше и пак ги оглеждаше и мигаше насреща

им. Слънцето светеше в небето, духваше вятър, тревата се зеленееше, мрежестата врата зееше широко отворена.

— Влизай, момче, влизай. Има чай с лед, колкото искаш!

— С приятели съм. — Лъстиг се обърна и замаха трескаво към капитана и Хинкстън, смееше се. — Капитане, елате.

— Здравейте — казаха старците. — Влизайте. Приятелите на Дейвид са и наши приятели. Не стойте така!

В гостната на старата къща бе прохладно, в единия ъгъл високо тиктакаше старинен бронзов часовник. Върху големите кушетки имаше меки възглавници, стените бяха скрити от книги, подът бе застлан с дебел килим със сложна украса, а в ръцете им се потяха чаши чай с лед, който освежаваше приятно пресъхналата уста.

— За ваше здраве. — Бабата вдигна чаша към порцелановите си зъби.

— Откога сте тук, бабо? — попита Лъстиг.

— Откакто умряхме — язвително отвърна тя.

— Откакто... какво? — Капитан Блек остави чашата си.

— О, да — кимна Лъстиг. — Умряха преди трийсет години.

— И ти седиш тук най-спокойно! — извика капитанът.

— Ш-ш-ш. — Старицата му смигна. — Кой сте вие да се месите в тези работи? Ето ни тук. Пък и какво всъщност е животът? Кой какво прави, защо и къде? Знаем само, че сме тук, отново живи, без да задаваме въпроси. Като втори шанс.

Тя се затътри напред и протегна тънката си китка.

— Пипнете.

Капитанът пипна.

— Истинска е, нали? — попита тя.

Той кимна.

— Е, тогава защо да задаваме въпроси? — триумфиращо рече тя.

— Ами просто защото не ни е минавало и през ум, че ще попаднем на подобно нещо на Марс — отвърна капитанът.

— А ето че попаднахте. Смея да кажа, че на всяка планета бихме открили нещо, които да ни покажат колко безкрайни са пътищата Божии.

— Това райт ли е? — попита Хинкстън.

— Глупости, не. Това е свят и ние имаме втори шанс. Никой не ни казва защо. Но пък и на Земята никой не ни е обяснявал защо сме там. Имам предвид на другата Земя. Онази, от която идвате. Откъде да знаем, че не е имало и друга преди нея?

— Добър въпрос — призна капитанът.

Лъстиг продължаваше да се усмихва на старците.

— Господи, радвам се да ви видя. Господи, как се радвам.

Капитанът стана и се плесна небрежно по бедрото.

— Трябва да тръгваме. Благодаря за напитките.

— Разбира се, ще се върнете — казаха старците. — За вечеря, нали?

— Ще се опитаме да успеем, благодаря. Имаме обаче много работа. Хората ми ме чакат в ракетата и...

Млъкна. Погледна стреснато навън.

Някъде далеч в слънчевия ден се чуваха гласове, викове и приветствия.

— Какво става? — попита Хинкстън.

— Скоро ще разберем. — И капитан Джон Блек бързо излезе навън и изтича през зелената морава на улицата на марсианското градче.

Спря, загледан към кораба. Люковете бяха отворени и екипажът слизаше, всички размахваха ръце. Беше се събрала тълпа и хората му бързаха сред местните жители, разговаряха, смееха се и се здрависваха. Някои затанцуваха. Други се тълпяха. Ракетата остана празна и изоставена.

Избухнаха звуци на духов оркестър и от високо вдигнатите тръби и тромпети се заизвиваха радостни тонове. Последва порой от барабани и писък на флейти. Момичета със златни къдрици подскачаха. Момчета крещяха „ура“. Тлъсти мъже раздаваха евтени пури. Кметът държа реч. После всички от екипажа, хванали под ръка майка от едната страна и баща или сестра от другата, тръгнаха радостно по улицата към малки къщурки и големи имения.

— Спрете! — извика капитан Блек.

Вратите се затръшнаха.

Горещината се надигна в ясното пролетно небе и всичко утихна. Духовият оркестър изчезна зад ъгъла. Само ракетата остана да блести самотно под слънцето.

— Изоставиха го! — възкликна капитанът. — Изоставиха кораба! Живи ще ги одера, бога ми! Имаха заповеди!

— Сър — обади се Лъстиг, — не бъдете прекалено строг с тях. Намерили са стари роднини и приятели.

— Това не е извинение!

— Само си помислете какво са изпитали при вида на познати лица!

— Имаха заповеди, по дяволите!

— А вие какво щяхте да направите, капитане?

— Щях да се подчиня на заповедта...

Устата му остана отворена.

Под лъчите на марсианското слънце крачеше висок усмихнат мъж на около двадесет и шест, с изумително бистри сини очи.

— Джон! — извика той и забърза към тях.

— Какво? — Капитанът се олюля.

— Джон, мръсничко! — Мъжът дотича, сграбчи ръката му и го тупна по гърба.

— Ти — каза капитан Блек.

— Аз естествено, кой друг?

— Едуард! — Капитанът се обърна към Лъстиг и Хинкстън, без да пуска ръката на непознатия. — Това е брат ми Едуард. Ед, запознай се с моите хора, Лъстиг и Хинкстън! Брат ми!

Стискаха си ръцете още известно време и накрая се прегърнаха.

— Ед!

— Джон, нехранимайко такъв!

— Изглеждаш чудесно, Ед. Но какво означава това? Изобщо не си се променил през годините. Умря на дващест и шест, добре помня, а аз бях на деветнайсет. Господи, толкова години минаха, а ето те тук... Какво става, за Бога?

— Мама чака — усмихна се Едуард Блек.

— Мама ли?

— И татко.

— Татко? — Капитанът едва не падна, сякаш му бяха нанесли силен удар. Тръгна сковано, като зле координиран автомат. — Мама и татко са живи? Къде са?

— В старата къща на Оук Нол.

— Старата къща. — Капитанът го гледаше с изумление и радост.
— Чухте ли? Лъстиг, Хинкстън?

Хинкстън го нямаше. Бе видял своята къща надолу по улицата и тичаше към нея. Лъстиг се смееше.

— Сега разбирате ли какво е станало с всички в кораба, капитане? Просто не са могли да издържат.

— Да. Да.

Капитанът зажумя.

— Когато отворя очи, ще си изчезнал. — Премигна. — Още си тук. Господи, Ед, изглеждаш чудесно!

— Да вървим, обядът чака. Вече казах на мама.

— Сър, ако ви потрябвам, ще съм при моите старци — каза Лъстиг.

— Какво? О, добре, Лъстиг.

Едуард го хвана за ръката и го поведе.

— Ето я къщата. Помниш ли я?

— Че как! На бас, че пръв ще стигна верандата!

Побягнаха. Дърветата ревяха над капитан Блек; земята ревеше под краката му. Видя златната фигура на Едуард Блек да го изпреварва в този изумителен сън наяве. Видя как къщата се втурва напред, как мрежестата врата се отваря широко.

— Бих те! — извика тържествуващо Едуард.

— Вече съм старец, а ти си все така млад — задъхано отвърна капитанът. — Но пък и без това *винаги* ме биеше, помня го!

На прага стоеше мама — розова, пухкава, цялата грейнала. Зад нея — посивелият татко с лула в ръка.

— Мамо, татко!

Изтича като хлапе по стъпалата към тях.

Беше чудесен дълъг следобед. Привършиха късния обяд, настаниха се в гостната, той им разказваше за ракетата си, а те кимаха и му се усмихваха; мама си бе все същата, татко отхапа края на пурата и я запали замислено, точно като някога. За вечеря имаше голяма пуйка и времето летеше. Когато кокалчетата бяха оглозгани и останаха да лежат голи в чиниите, капитанът се облегна и въздъхна дълбоко и доволно. Нощта се спусна в дърветата и оцвети небето, лампите в

милия дом излъчваха розови ореоли. От съседните къщи се чуваше музика, свиреше се на пиано, затръшваха се врати.

Мама постави плоча в стария ръчен грамофон и капитан Джон Блек изтанцува един танц с нея. Беше си сложила същия парфюм, който помнеше от лятото, когато двамата с татко загинаха при железопътната катастрофа. Беше съвсем истинска в ръцете му, докато се въртяха леко под звуците на музиката.

— Не всеки ден получаваш втори шанс за живот — каза тя.

— Утре ще се събудя — каза капитанът. — И ще се намеря отново в ракетата, в космоса, а всичко това ще е изчезнало.

— Не, не мисли така — нежно го сгълча тя. — Не задавай въпроси. Бог е добър с нас. Нека бъдем щастливи.

— Извинявай, мамо.

Плочата свърши със съскане.

— Уморен си, синко. — Татко посочи с лулата си. — Спалнята ти те чака, с месинговия креват и всичко останало.

— Но аз трябва да събера хората си.

— Защо?

— Защо ли? Ами... не зная. Сигурно няма защо. Не, разбира се, че няма. Всички ядат или са в леглата. Един хубав сън няма да им се отрази зле.

— Лека нощ, сине. — Мама го целуна по бузата. — Хубаво е, че си у дома.

— Да, хубаво е да си у дома.

Остави света на тютюневия дим и парфюма, на книгите и меката светлина и тръгна нагоре по стълбите, като непрекъснато говореше с Едуард. Брат му бутна една врата и ето че пред него се озова жълтото месингово легло и старите сигнални флагчета от колежа, и проскубаната енотова кожа. Погали я развълнуван.

— Това е прекалено — каза капитанът. — Изтръпнал съм и нямам капка сила. Прекалено много неща се случиха днес. Сякаш съм стоял четиридесет и осем часа под порой без чадър или дъждобран. Целият съм пропит от емоции.

Едуард потупа широките снежнобели чаршафи и възглавниците. Отвори прозореца и в стаята нахлу нощното ухание на цъфтящ жасмин. Имаше лунна светлина и се чуваха далечни танци и шепот.

— Значи това е Марс — каза капитанът, докато сваляше дрехите си.

— Това е. — Едуард се съблече с лениви движения, изхлузи ризата си през главата и разкри златисти рамене и мускулест врат.

Светлините угаснаха. Лежаха един до друг в леглото — като преди колко десетилетия? Капитанът се протегна и потъна в аромата на жасмин, който движеше леко завесите в тъмната стая. Някой бе извадил грамофон някъде сред дърветата и бе пуснал тихо „Винаги“.

Споходи го мисълта за Мерилин.

— Мерилин тук ли е?

Брат му помълча, излегнал се в нахлуващата през прозореца лунна светлина.

— Да — каза най-сетне. — Извън града е. Но ще се върне до сутринта.

Капитанът затвори очи.

— Страшно ми се иска да я видя.

Стаята потъна в тишина, нарушавана единствено от дишането им.

— Лека нощ, Ед.

Пауза.

— Лека нощ, Джон.

Лежеше спокойно, оставил мислите да се реят свободно. Едва сега напрежението на деня отслабна; вече можеше да мисли логично. Всичко досега бе само емоции. Оркестри, познати лица. А сега...

Как? Как е станало всичко това? И защо? С каква цел? По добрата воля на някаква божествена намеса? Нима Бог наистина бе така загрижен за чедата си? Как, защо и за какво?

Обмисли различните теории, изказани от Хинкстън и Лъстиг в началото на следобед. Остави всички други предположения да се спуснат лениво в дълбините на ума му, да се обръщат и да хвърлят смътни проблясъци. Мама. Татко. Едуард. Марс. Земята. Марс. Марсианци.

Кой е живял тук преди хиляди години? Марсианци ли? Или винаги е било такова, каквото е днес?

Марсианци. Повтори думата бавно, наум.

Едва не се разсмя на глас. Внезапно му бе хрумнала най-нелепата теория. Побиха го тръпки от нея. Естествено не си заслужаваше да ѝ

обръща внимание. Абсолютно невъзможно. Глупост. Забрави. Просто нелепица.

И все пак нека *да предположим...* Да предположим, че на Марс наистина живеят марсианци, които са видели как корабът ни приближава, видели са и нас в него и ни мразят. Да предположим — просто така, — че искат да ни унищожат като нашественици, като неканени гости. И че искат да го направят по някакъв много хитър начин, за да ни хванат неподготвени. Какво е най-доброто средство срещу земните хора с техните атомни оръжия?

Отговорът бе интересен. Телепатия, хипноза, спомени и въображение.

Да предположим, че всички къщи изобщо не са истински, че това легло не е истинско, а само плод на собственото ми въображение, оживяло с помощта на телепатията и хипнозата на марсианците, помисли си капитан Джон Блек. Да предположим, че къщите всъщност са с *друга*, марсианска форма, но марсианците са заиграли с желанията ми и са направили така, че да изглеждат като къщите в моя роден град, като собствения ми дом. За да приспят подозрението ми. Какъв подобър начин да излъжеш човек от това да използваш като примамка собствените му майка и татко?

И самият град. Стар, от двайсет и шеста година, много преди да е роден *който и да е* от хората ми. От времето, когато съм бил само на шест и когато наистина е *имало* плочи на Хари Лодър, когато картините на Максфийлд Париш *все още* са висели по стените, когато е имало мънистени завеси, „Прекрасен Охайо“ и архитектура от началото на века. Ами ако за създаване на градчето марсианците са използвали спомени *изключително* от моя ум? Казват, че детските спомени са най-ярки. И след като са създали градчето от *моя* ум, са го заселили с най-обичаните хора от умовете на целия екипаж!

И да предположим, че онези двама души, спящи в съседната стая, не са ми никакви майка и татко. А двама невероятно умни марсианци, способни да ме държат през цялото време под хипнозата си.

А духовият оркестър? Ама че невероятен, изумителен план. Първо изиграй Лъстиг, след това Хинкстън, после събери тълпа; и когато всеки от кораба види починалата си преди десет или двайсет години майка, леля, чичо или любима, естествено ще забрави

заповедите и ще се втурне навън. Какво по-нормално от това? Какво по-просто? Човек не задава въпроси, когато изведнъж вижда оживялата си майка; просто щастието му го поглъща изцяло. И ето ни сега всички в различни домове, лежим в различни легла, без закрилата на оръжията, а ракетата лежи празна на лунната светлина. И няма ли да е ужасно, ако се окаже, че всичко това е част от някакъв по-мощен план на марсианците да ни разделят, покорят и убият? Може би по някое време през нощта брат ми до мен ще промени формата си, ще се разтопи и ще се превърне в нещо друго, в нещо ужасно, в марсианец. Би било съвсем лесно просто да се обърне в леглото и да забие нож в сърцето ми. И във всички други къщи по улицата десетки други братя или бащи внезапно ще се преобразят, ще грабнат ножове и ще ги забият в нищо неподозиращите спящи хора от Земята...

Ръцете му затрепераха под завивката. Тялото му изстина. Изведнъж това престана да бъде теория. Изведнъж се почувства ужасно уплашен.

Надигна се и се послуша. Нощта бе много тиха. Музиката бе замлъкнала. Вятърът бе спрял. Брат му спеше до него.

Внимателно вдигна и отмести завивката. Измъкна се от леглото и тръгна тихичко към вратата. И тогава се разнесе гласът на брат му.

— Къде отиваш?

— Какво?

Гласът на брат му бе станал много студен.

— Попитах, къде си тръгнал?

— Да пийна вода.

— Но ти не си жаден.

— Напротив, жаден съм.

— Не, не си.

Капитан Джон Блек се втурна през стаята. Изкрещя. Изкрещя втори път.

Така и не стигна до вратата.

На сутринта духовият оркестър свиреше траурен марш. От всяка къща на улицата излязоха малки скръбни процесии и понесоха дълги сандъци по окъпаната в слънчеви лъчи улица. Баби, майки, сестри, братя, чичовци и татковци вървяха с плач към двора на църквата,

където имаше прясно изкопани дупки и нови надгробни камъни. Шестнайсет дупки, шестнайсет камъка.

Кметът произнесе кратка тъжна реч. Лицето му понякога приличаше на лицето на кмета, понякога — на нещо друго.

Майка и татко Блек бяха там, както и братът Едуард. Плачеха и лицата им се стопяваха със сълзите, преобразяваха се в нещо друго.

Баба и дядо Лъстиг също бяха там и плачеха, а лицата им се променяха като восъчни и блестяха така, както блестят всички неща в горещ ден.

Ковчезите бяха спуснати. Някой промърмори нещо за „неочакваната и внезапна смърт на шестнадесет прекрасни мъже през нощта...“

Земята задумка по капаците на ковчезите.

Духовият оркестър засвири „Колумбия, перлата на океана“ и пое обратно към града.

Всички си взеха почивен ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.